

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 395/2012-69

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. januára 2013 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti R. A., Z., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Z., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky Z. P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/148/2007, za účasti Okresného súdu Nitra, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo R. A. na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/148/2007 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Nitra prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/148/2007 konal bez zbytočných prietahov.

3. R. A. priznáva finančné zadostučinenie v sume 8 000 € (slovom osemtisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Nitra povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Nitra je povinný uhradiť R. A. trovy konania v sume 475,93 € (slovom štyristosedemdesiatpäť eur a deväťdesiattri centov) na účet jeho právnej zástupkyne Advokátskej kancelárie Z., s. r. o., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 395/2012 z 15. augusta 2012 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť R. A. (ďalej len „sťažovateľ“ alebo „navrhovateľ v 2. rade“) v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/148/2007 (ďalej aj „namietané konanie“). Vo zvyšnej časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 1 listiny rozsudkom okresného súdu č. k. 10 C/148/2007-840 z 12. marca 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej

len „krajský súd“) č. k. 8 Co/135/2010-893 z 31. marca 2011, bola sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietnutá.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa v namietanom konaní v procesnom postavení navrhovateľa v 2. rade spolu so svojou sesternicou Ing. V. C. (ďalej aj „navrhovateľka v 1. rade“) návrhom podaným okresnému súdu 31. decembra 1992 proti Š. (ďalej len „odporca“) domáhali podľa § 20 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pôde“) poskytnutia náhrad v sume 375 091,28 € (11 300 000 Kčs).

Sťažovateľ uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v uvedenej právnej veci právoplatne skončené.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a zároveň sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € a úhrady trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. Spr. 948/12 doručeným ústavnému súdu 19. novembra 2012, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Vec možno považovať za skutkovo a právne náročnú...

K narušeniu plynulosti konania došlo v období od 3. 6. 1993 do 13. 8. 1996, nakoľko navrhovateľia podali návrh, ktorý neobsahoval potrebné náležitosti a napriek poučeniu ako majú návrh doplniť, tak neurobili a sami boli po dobu 3 rokov nečinní. Súd v tomto období postupoval tak, že podanie neobsahujúce zákonné náležitosti nepovažoval za riadny návrh na začatie konania a vec uložením do archívu považoval vybavenú. Od augusta 1996 súd postupoval plynule a v primeraných časových intervaloch.

S ohľadom na okolnosti, za ktorých došlo k narušeniu plynulosti konania, považujeme prieťahy na strane súdu za vzniknuté následkom objektívnych dôvodov.

Konanie trvá od roku 1992 a nie je doposiaľ právoplatne ukončené. K dĺžke konania však v nemalej miere prispeli samotní navrhovatelia najmä tým, že v posledný deň lehoty na uplatnenie nároku podali nekvalifikovaný a neúplný návrh. Zo zápisnice zo dňa 3. 6. 1993 je zrejme, že boli upozornení na nedostatky návrhu a poučení o obsahu riadneho návrhu a o dokladoch, ktoré majú byť k návrhu pripojené. Napriek tomu boli po dobu 3 rokov voči súdu nečinní a až podaním zo dňa 13. 8. 1996 navrhovateľka žiadala v konaní pokračovať, ale nedostatky ani vtedy neodstránila. Následne súd vydal viaceré rozhodnutia /uznesenie č. k. 11 Nc 1519/93-37 o nepripustení rozšírenia návrhu a o zastavení konania, uznesenie č. k. 11 Nc 1519/93-95 o pripustení rozšírenia okruh odporcov a o prerušení konania, uznesenie č. k. 11 Nc 1519/93-139 o zastavení konania, uznesenie č. k. 11 Nc 1519/93-205 o uložení poriadkovej pokuty č. k. 11 Nc 1519/93-207/, avšak všetky boli napadnuté odvolaním. Pri vybavovaní predmetnej veci konali traja sudcovia JUDr. S. S., JUDr. V. N., JUDr. A. K.. a všetci sa zhodli v právnom názore, že podanie navrhovateľov vykazuje vady, pre ktoré súd nemôže pokračovať v konaní. Nakoľko odvolací súd mal iný právny názor, boli nedostatky zo strany prvostupňového súdu postupne odstraňované a v tejto činnosti súd pokračoval až do 5. 6. 2007, kedy bola vec prevedená z registra nejasných podaní Nc do registra C. Od roku 2004 až doposiaľ koná vo veci JUDr. E. Š., ktorá vo veci vydala taktiež viaceré procesné rozhodnutia /uznesenie 11 Nc 1519/93-305 o nepripustení zmeny návrhu a vstupu ďalšieho odporcu do konania, 11 Nc 1519/93-346 o zastavení konania, 11 Nc 1519/93-371 o zastavení konania o pripustenie vstupu ďalšieho odporcu do konania, 10 C 148/2007-409 o nepripustení zmeny návrhu, 10 C 148/2007-413 o zastavení konania voči odporcovi v 2. rade, 10 C 148/2007-461 o pripustení zmeny petitu, 10 C 148/2007-485 o pripustení zmeny petitu, 10 C 148/2007-760 o nepripustení zmeny petitu, 10 C 148/2007-766 o pripustení zmeny petitu, 10 C 148/2007-817 o pripustení zmeny petitu, 10 C 148/2007-954 o zamietnutí návrhu na prerušenie konania/, z ktorých rozhodnutí je zrejme, že navrhovatelia neustále menili návrh i okruh účastníkov konania, čo tiež značne ovplyvňovalo dĺžku konania. Od roku 2007, kedy súd vec previedol do registra C už ako riadny návrh vo veci samej, bolo vytýčených 16 pojednávaní, pričom viaceré pojednávania /2 v roku 2009 a 4 v roku 2011/ boli na žiadosť navrhovateľov, resp. ich zástupcov zrušované, alebo odročované. Vec bola prvýkrát rozhodnutá rozsudkom č. k. 10 C 148/2007-840 zo dňa 12. 3. 2010, toto rozhodnutie

odvolací súd v časti potvrdil a v časti zrušil. Po doplnení dokazovania súd vec opätovne meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 10 C 148/2007-1026 zo dňa 17. 9. 2012 tak, že návrh v plnom rozsahu zamietol. Voči rozhodnutiu podali navrhovatelia odvolanie, takže vec stále nie je právoplatne ukončená.“

Súčasťou vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti bol aj prehľad dosiaľ vykonaných procesných úkonov priebehu namietaného konania.

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ zaujal prostredníctvom svojej právnej zástupkyne stanovisko (doručené ústavnému súdu 10. decembra 2012), v ktorom okrem iného uviedol:

«V žiadnom prípade sa nemôžeme stotožniť s tvrdením okresného súdu, že ide o vec skutkovo a právne náročnú. Predmetom konania na okresnom súde je síce reštitučný nárok podľa § 20 Zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pôde“), avšak od roku 1992 uplynul dostatočne dlhý čas na to, aby sa ustálila judikatúra súdov v tejto reštitučnej oblasti. Obrana okresného súdu o skutkovej a právnej náročnosti veci by mohla byť považovaná za dôvodnú, ak by išlo o začiatky uplatňovania zákona o pôde, keď súdy nemali skúsenosti s reštitučnými zákonmi. Avšak nič nemôže ospravedlniť tú skutočnosť, že prvé meritórne rozhodnutie vo veci okresný súd vydal až po neuveriteľných 17 rokoch od podania návrhu na súd.

Rovnako tak nemôžeme súhlasiť s obranou okresného súdu, že k dĺžke konania v nemalej miere prispeli samotní navrhovatelia najmä tým, že v posledný deň lehoty na uplatnenie nároku podali nekvalifikovaný a neúplný návrh. Navrhovatelia uplatnili svoj zákonný nárok včas a to, že návrh bol nekvalifikovaný alebo neúplný, s tým sa mal vyporiadať okresný súd všetkými dostupnými prostriedkami tak, aby nebolo porušené právo sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietáhov. V tejto súvislosti je treba povedať, že okresný súd mal poučovaciu povinnosť, ktorú si podľa nášho názoru správne nesplnil, čo podporuje aj rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 Co/176/1997 zo dňa 30. 09. 1997. Nakoľko sťažovateľ, ako navrhovateľ v 2. rade a ani navrhovateľ v 1. rade v čase podania návrhu neboli zastúpení advokátom a nemali ani dostatočné vzdelanie v

zmysle § 5 Občianskeho súdneho poriadku, mali právo na právnu pomoc v konaní smerujúcu k tomu, aby ochrana ich práv bola efektívna (Uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 120/2009). Účastníci konania, či už navrhovateľ v 1. rade alebo sám sťažovateľ, ako navrhovateľ v 2. rade sa snažili vždy reagovať v primeranej lehote na výzvy okresného súdu a odstrániť vady podania a predložiť požadované dôkazy...

Okrem nečinnosti okresného súdu v konaní poukazujeme aj na niektoré úkony okresného súdu, ktoré neboli efektívne a nevedli k rýchlemu ukončeniu sporu. Ide napríklad o výzvy okresného súdu na spresnenie označenia žalovaných alebo na predloženie výpisov z obchodného registra, aj keď označenie žalovaných bolo zrejmé z predložených dôkazov a výpisy si okresný súd zabezpečil sám alebo si ich mohol zabezpečiť.

Okresný súd v dôsledku svojej nečinnosti bez závažnej prekážky a v dôsledku realizovania neefektívnych úkonov spôsobil zbytočné prietahy v konaní v dĺžke viac ako 9 rokov.

S poukazom na naše doterajšie písomné podania a vzhľadom aj na všetky vyššie uvedené tvrdenia považujeme postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/148/2007, ktorý bol do roku 2007 vedený pod sp. zn. 11 Nc/1519/1993 za porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 10 C/148/2007 ústavný súd zistil nasledujúci doterajší priebeh namietaného konania:

- 31. december 1992 – okresnému súdu bol doručený návrh sťažovateľa (navrhovateľa v 2. rade) a navrhovateľky v 1. rade (spolu ďalej aj „navrhovatelia“), ktorým

sa voči odporcovi domáhali poskytnutia náhrad v sume 11 300 000 Kčs podľa § 20 zákona o pôde,

- 3. jún 1993 – okresný súd uskutočnil informatívny výsluch navrhovateľov a poučil ich, ako má správne vyzerat' kvalifikovaný návrh a aké doklady je potrebné k nemu pripojiť,

- 13. február 1997 – okresný súd vyzval navrhovateľov, aby odstránili nedostatky návrhu pod hrozbou zastavenia konania (doplnenie návrhu bolo predložené 10. marca 1997),

- 17. marec 1997 – okresný súd uznesením rozhodol o nepripustení rozšírenia návrhu a súčasne konanie pre neodstránenie jeho nedostatkov zastavil,

- 3. apríl 1997 – proti zastavujúcemu uzneseniu okresného súdu podali navrhovatelia odvolanie,

- 30. september 1997 – krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 176/97 uznesenie okresného súdu zo 17. marca 1997 zrušil a vec mu 12. februára 1998 vrátil na ďalšie konanie,

- 22. január 1999 – okresný súd vyzval navrhovateľov, aby v lehote 20 dní označili subjekty, proti ktorým má byť pôvodný návrh rozšírený, pričom na túto výzvu navrhovatelia odpovedali oznámením doručeným okresnému súdu 10. februára 1999,

- 31. máj 1999 – okresný súd vyzval navrhovateľov, aby preukázali, že nimi označené subjekty sú právnymi predchodcami odporcu, na čo navrhovatelia reagovali podaním doručeným okresnému súdu 6. júla 1999,

- 21. júl 1999 – okresný súd uznesením pripustil rozšírenie žalobného návrhu na strane odporcov,

- 30. marec 2000 – krajský súd na základe odvolania odporcov uznesením sp. zn. 5 Co 77/00 zrušil uznesenie okresného súdu z 21. júla 1999, pokiaľ ide o rozšírenie žalobného návrhu vo vzťahu k odporcom v 1., 3., 4. a 7. rade, a vec mu 8. júna 2000 vrátil na ďalšie konanie,

- 25. október 2000 – okresný súd vyzval navrhovateľov, aby v lehote 15 dní *„presne špecifikovali výšku žalovanej sumy voči každému z odporcov“*,

- 28. máj 2001 – okresný súd vzhľadom na nedoplnenie návrhu podľa výzvy z 25. októbra 2000 uznesením konanie zastavil,

- 11. júl 2001 – navrhovatelia doručili okresnému súdu odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania z 28. mája 2001,
- 31. január 2002 – krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 21/02 opätovne uznesenie okresného súdu o zastavení konania zrušil a vec mu 28. marca 2002 vrátil na ďalšie konanie,
- 28. november 2002 – okresný súd vyzval navrhovateľov, aby konkretizovali požadované návrhy podľa jednotlivých subjektov,
- 15. decembra 2004 – ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 267/04 na základe sťažnosti navrhovateľky v 1. rade vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v namietanom konaní a priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk,
- 18. február 2005 – navrhovateľka v 1. rade doručila okresnému súdu „*Doplnenie a zmenu návrhu*“,
- 31. máj 2005 – krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 114/2005 odvolanie odporcu v 2. rade (RD R.) odmietol,
- 14. október 2005 – okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie sťažovateľa k doplneniu a zmene návrhu navrhovateľky v 1. rade, ktoré podala 17. februára 2005,
- 13. január 2006 – okresný súd uznesením nepripustil zmenu návrhu ani vstup Slovenskej republiky do konania na strane odporcov,
- 30. apríla 2006 – krajský súd uznesením sp. zn. 9 Co 90/2006 po podaní odvolania navrhovateľkou v 1. rade zrušil uznesenie okresného súdu z 13. januára 2006 a vec mu 12. júna 2006 vrátil na ďalšie konanie,
- 30. november 2006 – okresný súd uznesením zastavil konanie proti odporcovi v 3. rade (Ecofruct, družstvo, Nitra – keďže 18. decembra 2000 zaniklo bez právneho nástupcu),
- 7. marec 2007 – okresnému súdu bolo doručené podanie navrhovateľky v 1. rade, ktorým upresnila petit návrhu tak, že odporcovia v 1. až 7. rade sú povinní zaplatiť jej spoločne a nerozdielne sumu 5 650 000 Sk,
- 13. apríl 2007 – okresný súd uznesením konanie vo vzťahu k odporcovi v 8. rade – (Slovenskej republike) zastavil,

- 6. jún 2007 – z č. 1. 386 vyplýva, že „*spis tunajšieho súdu č. k. 11 Nc/1519/1993 prijatý dňa 31. 12. 1992 bol dňa 6. 6. 2007, 8:54:16 prevedený do oddelenia Občianskoprávne veci a je vedený pod sp. zn. 10 C/148/2007*“,
- 8. jún 2007 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 13. august 2007,
- 13. august 2007 – na okresnom súde sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 29. október 2007 s tým, že navrhovatelia upresnia petit návrhu, z ktorého bude zrejmé, od ktorého odporcu žiadajú náhradu a v akej výške, a zároveň oznámia súdu číslo dedičského rozhodnutia, na základe ktorého odvodzujú svoje oprávnenie podať žalobu,
- 17. september 2007 – okresný súd nepripustil zmenu návrhu na začatie konania podaného 13. augusta 2007 navrhovateľkou v 1. rade a 11. septembra 2007 sťažovateľom,
- 19. september 2007 – okresný súd uznesením zastavil konanie proti pôvodne označenému odporcovi v 2. rade – KOVO-DREW-FLEXI výrobnobchodné družstvo v likvidácii so sídlom A.,
- 29. október 2007 – pojednávanie uskutočnené na okresnom súde bolo odročené na 21. január 2008 s tým, že navrhovatelia predložia dôkaz o tom, že v prípade priznania náhrady táto bude použitá na zabezpečenie poľnohospodárskej výroby,
- 4. január 2008 – okresný súd uznesením pripustil zmenu návrhu na začatie konania vo vzťahu k navrhovateľke v 1. rade tak, že odporcovia v 1. a 2. rade sú povinní nahradiť spoločne a nerozdielne navrhovateľke v 1. rade živý a mŕtvy inventár v celkovej hodnote 5 650 000 Sk s príslušenstvom,
- 21. január 2008 – pojednávanie uskutočnené na okresnom súde bolo odročené na 27. marec 2008 s tým, že budú vyžiadané ďalšie na vec sa vzťahujúce dokumenty,
- 25. január 2008 – okresný súd uznesením pripustil zmenu návrhu na začatie konania vo vzťahu k sťažovateľovi tak, že odporcovia v 1. a 2. rade sú povinní nahradiť mu spoločne a nerozdielne živý a mŕtvy inventár v celkovej hodnote 5 650 000 Sk s príslušenstvom,
- 24. júl 2008 – pojednávanie uskutočnené na okresnom súde 24. júla 2008 bolo odročené na neurčito s tým, že od Správy katastra... budú vyžiadané príslušné pozemnoknižné vložky,

- 9. február 2009 – pojednávanie uskutočnené na okresnom súde bolo odročené na neurčito s tým, že bude vyžiadaná správa z príslušného obchodného registra v súvislosti RD R. ako odporcom v 2. rade,
- 27. júl 2009 a 19. október 2009 – nariadené pojednávania sa neuskutočnili z dôvodu neprítomnosti účastníkov konania,
- 7. december 2009 – nariadené pojednávanie sa uskutočnilo a bolo odročené na neurčito s tým, že navrhovatelia doručia v lehote 20 dní návrh na zmenu petitu v súvislosti s pokračovaním konania proti úpadcovi – PD M.,
- 22. február 2010 – pojednávanie bolo odročené na 12. marec 2010 na vyhlásenie rozsudku, k čomu na tomto odročenom pojednávaní následne došlo,
- 11. máj 2010 – spis okresného súdu bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaniach navrhovateľov a odporcov v 2. a 3. rade,
- 31. marec 2011 – krajský súd o podaných odvolaniach proti rozsudku okresného súdu z 12. marca 2010 rozhodol rozsudkom sp. zn. 8 Co/135/2010, ktorým prvostupňový rozsudok v časti o zamietnutí návrhu navrhovateľov potvrdil, rovnako aj v časti o zamietnutí ich návrhu proti odporcovi v 1. rade a vo zvyšnej časti (body I až IV výroku) napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil vec mu na ďalšie konanie,
- 6. jún 2011 – krajský súd uznesením sp. zn. 8 NcC/14/2011 rozhodol, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prerokúvania a rozhodovania vecí,
- 26. september 2011 – okresný súd pojednávanie nariadené na 17. október 2011 odročil na 5. december 2011 (právni zástupcovia navrhovateľov sa ospravedlnili),
- 5. december 2011 – okresný súd pojednávanie nariadené na 5. december 2011 odročil na 15. december 2011 (právna zástupkyňa navrhovateľky v 1. rade a ospravedlnila),
- 15. december 2011 – okresný súd pojednávanie nariadené na 15. december 2011 odročil na 8. február 2012 (právna zástupkyňa navrhovateľky v 1. rade a ospravedlnila),
- 15. december 2011 – okresnému súdu bol doručený návrh právnej zástupkyne sťažovateľa na prerušenie konania z dôvodu, že ním bola na ústavnom súde uplatnená sťažnosť s tým, že *„vyhovenie ústavnej sťažnosti navrhovateľa v 2. rade má zásadný význam pre rozhodnutie v tomto konaní“*,

- 24. január 2012 – okresný súd uznesením návrh sťažovateľa na prerušenie konania zamietol,
- 8. február 2012 – okresnému súdu bolo doručené odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 24. januára 2012,
- 9. marec 2012 – okresný súd predložil spis spolu s odvolaním na rozhodnutie krajskému súdu,
- 30. marec 2012 – krajský súd uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu z 24. januára 2012 a súdny spis vrátil okresnému súdu 31. mája 2012.

Ústavný súd na okresnom súde zistil, že jeho ostatným úkonom bolo pojednávanie uskutočnené 17. septembra 2012, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, proti ktorému sťažovateľ aj navrhovateľka v 1. rade podali odvolania, v nadväznosti na čo bude spis predložený krajskému súdu.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou okrem iného domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľ zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu zložitost' veci vedenej pred okresným súdom, ústavný súd bral do úvahy skutkový stav a platnú právnu úpravu relevantnú na rozhodnutie a prihliadal na charakter veci. Predmetom namietaného konania je rozhodovanie o návrhu s'ťažovateľa a navrhovateľky v 1. rade, ktorým sa na základe § 20 zákona o pôde domáhajú poskytnutia náhrad v sume 375 091,28 € (11 300 000 Kčs). V okolnostiach daného prípadu ústavný súd považuje predmetný spor po právnej stránke za bežnú občianskoprávnu vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva a aj vzhľadom na to, že v oblasti reštitučnej agendy sa od roku 1991, keď bol prijatý zákon o pôde, vyvinula štandardná rozhodovacia prax, nemožno namietané konanie hodnotiť ako zložitejšie.

Vo vzťahu k faktickej zložitosti veci ústavný súd na základe skutočností zistených zo spisu pripúšťa, že predmetná vec vykazuje znaky faktickej zložitosti, a to najmä vzhľadom na nutnosť vykonania pomerne rozsiahleho dokazovania. Navyše, právne spory súvisiace s uplatnením reštitučných nárokov, a tak to je aj v tomto prípade, treba v zásade považovať za skutkovo zložité aj vzhľadom na potrebu zisťovať vlastnícke vzťahy ich rekonštruovaním do minulosti (m. m. IV. ÚS 230/2010, IV. ÚS 121/2011).

Ústavný súd v tejto súvislosti zároveň poukazuje na to, že ani zložitost' sporu nezbavuje sudcu ústavnej zodpovednosti za priet'ahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce, nečinnosťou bez relevantného právneho dôvodu alebo inými nedostatkami v činnosti súdu (m. m. I. ÚS 47/96, III. ÚS 173/03).

V nadväznosti na to musí ústavný súd konštatovať, že aj napriek zohľadneniu určitej miery skutkovej zložitosti veci nemožno z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať doterajšiu

dĺžku preskúmaného konania, ktoré po viac ako 20 rokoch od jeho začatia nebolo právoplatne skončené.

Osobitne je neodôvodnená takáto dĺžka súdneho konania vzhľadom na etický rozmer konania, s poukazom na to, že zákon o pôde bol prijatý v snahe dosiahnuť zmiernenie majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989 (m. m. III. ÚS 488/2011).

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka namietaného konania je druhým kritériom pri zisťovaní, či v tomto konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jeho v sťažnosti označených práv.

Okresný súd, ako už bolo uvedené, poukázal na to, že podľa jeho názoru *„k dĺžke konania v nemalej miere prispeli samotní navrhovatelia, lebo na uplatnenie nároku podali nekvalifikovaný a neúplná návrh“*, a napriek upozorneniu na nedostatky návrhu okresným súdom *„boli po dobu 3 rokov nečinní“*. Je nesporné, že plynulý priebeh konania negatívne ovplyvnil aj samotný sťažovateľ (resp. navrhovatelia) nekonzistentnosťou svojho návrhu, jeho viacerých doplnení a viacerých návrhov na jeho zmenu, ktoré v priebehu konania realizoval. Ústavný súd túto argumentáciu okresného súdu poukazujúceho na nedostatky návrhu mohol akceptovať len čiastočne, pretože okresný súd mal v zmysle § 53 OSP možnosť využiť poriadkové opatrenie na to, aby nedostatky návrhu boli navrhovateľmi odstránené. Podrobnejšie hodnotenie postupu okresného súdu v uvedenej súvislosti je obsiahnuté v ďalšej časti tohto nálezu.

Podľa názoru ústavného súdu však sťažovateľ prispel k predĺženiu namietaného konania tým, že podal návrh na prerušenie konania s odôvodnením, že na ústavnom súde uplatnil sťažnosť, pričom zdôraznil, že *„vybavenie ústavnej sťažnosti má zásadný význam pre rozhodnutie v tomto konaní“*. Aj keď mal sťažovateľ nesporne právo podať návrh na prerušenie namietaného konania tým, že jeho návrh okresný súd uznesením z 24. januára 2012 zamietol a krajský súd po podaní odvolania sťažovateľom správnosť uznesenia

okresného súdu potvrdil (uznesením z 30. marca 2012), je zrejmé, že týmto návrhom zbytočne spôsobil spomalenie priebehu konania.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, ktorého uplatnením ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu v namietanom konaní.

Jurisdikcia ústavného súdu („ratio temporis“) sa vzťahuje na obdobie po 15. februári 1993. Bez zreteľa na vznik právomoci ústavného súdu v rámci posúdenia základnej otázky, či vec sťažovateľa bola prerokovaná na okresnom súde v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd už konštantne prihliada aj na dobu, ktorá v konaní uplynula v období do 15. februára 1993, teda do nadobudnutia účinnosti zákona o ústavnom súde (m. m. IV. ÚS 47/03).

Ústavný súd v zhode so svojou predchádzajúcou judikatúrou (napr. m. m. IV. ÚS 82/2010, IV. ÚS 486/2011) predovšetkým konštatuje, že nie je ústavnoprávne akceptovateľné, že namietané konanie nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 20 rokoch od jeho začatia.

Vzhľadom na uvedené nie je preto potrebné osobitne vymedzovať konkrétne obdobia nečinnosti okresného súdu v namietanom konaní. Ústavný súd napriek tomu poukazuje na jeho nečinnosť bez relevantného dôvodu v období od 3. júna 1993 do 13. februára 1997, ktorá predstavovala takmer 4 roky. Ústavný súd v tejto spojitosti považuje za neprijateľnú argumentáciu okresného súdu, ktorý svoju nečinnosť v uvedenom období ospravedlňuje nečinnosťou navrhovateľov, v dôsledku ktorej okresný súd bez procesného rozhodnutia „*vec uložením do archívu považoval za vybavenú*“.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že okrem nečinnosti bol postup okresného súdu aj neefektívny. Uvedené vyplýva okrem iného aj z toho, že krajský súd v troch prípadoch zrušil procesné rozhodnutia okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V prvom prípade krajský súd uznesením č. k. 5 Co 176/97-55 z 30. septembra 1997 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Nc 1519/93-37 zo 17. marca 1997 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď v odôvodnení okrem iného uviedol:

„V danej veci súd prvého stupňa pri odstraňovaní nesporných vád návrhu nepostupoval dôsledne v súlade s ust. § 43 ods. 1 veta druhá O. s. p. V zápisnici napísanej na Okresnom súde v Nitre dňa 3. 6. 1993 sa udáva, že účastníci Ing. V. C. a R. A. boli poučení o tom, aké doklady je potrebné k návrhu pripojiť a čo má takýto návrh obsahovať a že je ho potrebné podať v dvoch exemplároch. Takéto poučenie nie je konkrétne, pretože v ňom nie je uvedené o aké nedostatky návrhu ide a čo má konkrétne návrh obsahovať, či je vadný petit návrhu, alebo či v ňom chýba opísanie rozhodujúcich skutočností či označenie dôkazov, ktorých sa navrhovatelia domáhajú. V tomto poučení sa neuvádza, že by išlo o také nedostatky vád podaného návrhu, ktoré by mali za následok nemožnosť pokračovania v konaní, teda zastavenie konania, chýba v ňom lehota, v rámci ktorej mali účastníci /žalobcovia/ nedostatky podaného návrhu odstrániť a chýba v ňom poučenie o následkoch nesplnenia výzvy súdu...“

V danej veci však súd prvého stupňa svoje rozhodnutie o nepripustení rozšírenia návrhu o ďalších navrhovateľmi označených odporcov ničím neodôvodnil, takže jeho rozhodnutie je v tejto časti nepreskúmateľné /§ 221 ods. 1 písm. c/ O. s. p./ pre nedostatok dôvodov.

Vzhľadom k uvedeným nedostatkom v postupe súdu pri odstraňovaní vád podaného návrhu, ktorý mal za následok nesprávne zastavenie konania, odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

V druhom prípade krajský súd uznesením č. k. 5 Co 21/02-150 z 31. januára 2002 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Nc 1519/93-140 z 28. mája 2001 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď v odôvodnení okrem iného uviedol:

„Odvolací súd v prejednávanej veci na rozdiel od súdu prvého stupňa je toho názoru, že návrh navrhovateľov proti odporcom v 1. až 7. rade ohľadne zaplata sumy 11.300.000,- Sk spĺňa potrebné náležitosti vyžadované pre tento druh podania v ust. § 42

ods. 3 a § 79 ods. 1 OSP. Uvedený záver je preto hlavným dôvodom zrušenia napadnutého uznesenia podľa § 221 ods. 1 písm. a/ OSP a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci (§ 221 ods. 2 OSP)...

Aj napriek tomu, že súd prvého stupňa v súvislosti s odstránením procesných väd návrhu, ktoré považoval za vady takého charakteru, že bez ich odstránenia nemožno pokračovať v konaní (§ 103 ods. 3 OSP) postupoval v súlade s postupom zakotveným v ust. § 43 ods. 1, 2 OSP, nebolo možné zastavujúce napadnuté uznesenie podľa § 219 OSP potvrdiť, pretože avízovaný procesný nedostatok návrhu (neurčenie výšky plnenia od každého z odporcov) nie je takým nedostatkom, pre ktorý by nebolo možné v konaní ďalej pokračovať.“

V treťom prípade krajský súd uznesením č. k. 9 Co 90/2006-334 z 30. apríla 2006 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Nc 1519/93-305 z 13. januára 2006 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď v odôvodnení okrem iného uviedol:

«Z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Nitra ďalej vyplýva, že na majetok Poľnohospodárskeho družstva L... bol uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 03. 2001, č. k.: 9 K 18/01-125 vyhlásený konkurz. Súd prvého stupňa sa s touto skutočnosťou nezaoberal a s odporcom v 4. rade ďalej konal, pričom v záhlaví rozhodnutia neúplne označoval odporcu v 4. rade obchodným menom bez použitia dodatku „v konkurze“ a bez uvedenia správcu konkurznej podstaty, ktorý sa stal účastníkom konania.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že súd prvého stupňa svojím nesprávnym postupom odňal správcovi konkurznej podstaty ako účastníkovi možnosť konať pred súdom a zároveň s neexistujúcou právnickou osobou konal ako s účastníkom konania.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa pritom rozumie taký postup súdu, ktorý znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu procesný predpis dáva. Musí ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. V tomto prípade nesprávnym postupom súd prvého stupňa odňal správcovi konkurznej podstaty odporcu v 4. rade možnosť konať pred súdom, keď rozhodol o nepripustení

d'alsieho účastníka konania a nepripustení zmeny návrhu bez toho, aby umožnil správcovi konkurznej podstaty uplatniť jeho procesné práva.»

Ústavný súd poukazuje taktiež na to, že aj prvý rozsudok okresného súdu sp. zn. 10 C/148/2007 z 12. marca 2010 krajský súd v prevažnej časti (body I až IV výroku) rozsudkom č. k. 8 Co/135/2010-893 z 31. marca 2011 zrušil a vec v uvedenom rozsahu vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, keď v odôvodnení okrem iného uviedol:

„Účastníkom konania sa odňala možnosť konať pred súdom, keď súd pre svoje skutkové a právne závery vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu, čo odvolatelia vo svojich odvolaniach aj namietali.

§ 20 ods. 1 veta druhá (z. č. 229/1991 Zb.) upravuje, že pokiaľ pôvodný vlastník zomrel, alebo bol vyhlásený za mŕtveho, má právo požadovať náhradu na zabezpečenie prevádzky poľnohospodárskej alebo lesnej výroby ďalšia oprávnená osoba uvedená v § 4 ods. 2. § 4 ods. 2 citovaného zákona potom upravuje okruh týchto oprávnených osôb. Je nepochybné, že v danom prípade navrhovatelia v 1. a 2. rade sú oprávnenými osobami v zmysle dedičských rozhodnutí po pôvodných vlastníkoch. Navrhovateľka v 1. rade po Š. A. a navrhovateľ v 2. rade po F. A. tak, ako na to poukázal súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia. Súd prvého stupňa však vo svojom rozhodnutí neriešil, či navrhovatelia vyzývali povinné osoby (povinnú osobu) na vydanie ŽAMI, teda voči komu, kedy a za čo si tento reštitučný nárok uplatnili a teda, či v tomto smere splnili zákonné podmienky v zmysle § 20 ods. 5 a § 13 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb.

Ďalej sa súd prvého stupňa nezaoberal otázkou splnenia zákonnej podmienky zabezpečenia poľnohospodárskej výroby podľa § 20 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. u navrhovateľa v 2. rade, keď tento bol zapísaný ako samostatne hospodáriaci roľník do evidencie až v roku 1997 (č. 1. 44). Táto zákonná podmienka je totiž splnená pripravenosťou oprávnenej osoby začať prevádzku poľnohospodárskej výroby aj z hľadiska naplnenia administratívnoprávneho aktu vydania osvedčenia o zápise oprávnenej osoby do evidencie samostatne hospodáriacich roľníkov. Obdobne je potrebné preveriť, či u oboch navrhovateľov táto zákonná podmienka trvá.“

V súvislosti so záverom ústavného súdu o neefektívnom postupe okresného súdu v namietanom konaní poukazuje ústavný súd na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj neefektívna (nesústredená) činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 380/08, I. ÚS 7/2011).

Z vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti doručeného ústavnému súdu 26. novembra 2012 vyplýva, že proti v poradí druhému rozsudku okresného súdu (zo 17. septembra 2012) sťažovateľ a navrhovateľka v 1. rade podali odvolanie, takže namietané konanie dosiaľ nebolo právoplatne skončené.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že namietaným postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/148/2007 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu napriek tomu, že sťažovateľ sa toho nedomáhal, aby v záujme završenia ochrany označených práv vo veci konal bez zbytočných

prieťahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázal na to, že „v dôsledku neprimeranej dĺžky súdneho konania som ako účastník konania utrpel ujmu pretrvávajúcim stresom právnej neistoty počas celého súdneho konania, ktoré aj po 19 rokoch od jeho začatia stále nie je skončené“.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 10 C/148/2007 a zároveň berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu vrátane

čiasťočného prispenia sťažovateľa k predĺženiu namietaného konania, ako aj skutočnosť, že toto konanie nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 8 000 € za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom Advokátskou kanceláriou Z., s. r. o., B. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal pri prvých dvoch úkonoch právnej služby z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2010, ktorá bola 741 €, a pri treťom úkone právnej služby z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2011, ktorá je 763 €.

Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti a stanoviska k vyjadreniu okresného súdu) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2011 (2 x 123,50 €) a za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2012 (1 x 127,16 €) predstavuje spolu s režijným paušálom sumu 396,61 €.

Keďže advokátka je platkyňou dane z pridanej hodnoty [ďalej len „DPH“ (na základe predloženej fotokópie osvedčenia o registrácii pre DPH)], uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 475,93 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet Advokátskej kancelárie Z., s. r. o., B. (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP), v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2013